

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **V. R.**
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. 28/2019-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 18. 1. 2019, č. j. MHMP 133367/2019 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci odňato oprávnění řidiče taxislužby z důvodu ztráty spolehlivosti dle § 9 odst. 3 písm. a) bod 2. zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“).
2. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě Městskou policií hlavního města Prahy uložené blokové pokuty č. B0342667 ze dne 7. 11. 2018 (dále jen „**příkazový blok**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

V odůvodnění svého rozhodnutí přitom nejprve uvedl, že žalobci dne 25. 1. 2018 udělil a následně vydal oprávnění řidiče taxislužby č. X. Dne 7. 11. 2018 v 9:45 hodin v ulici U Radnice x Linhartská na Praze 1 uskutečnila hlídka Městské policie kontrolu vozidla M., RZ: X, označeného jako vozidlo taxislužby. Na základě této kontroly byla žalobci uložena a na místě zaplacená bloková pokuta ve výši 500,- Kč, a to podle § 34e odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě, za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby spočívající v porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že ihned po ukončení přepravy nepořídil jako výstup z tiskárny taxametru záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti, neboť výchozí a cílové místo přepravy nebylo dostatečně specifikováno. Podpisem žalobce, jako řidiče se stal blok dle § 92 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.

3. Podle správního orgánu I. stupně nabytím právní moci příkazového bloku přestal žalobce splňovat podmínku uvedenou v § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, která stanoví, že se za spolehlivého pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, komu byl v posledních 3 letech uložen správní trest za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby spočívající v nepořízení záznamu o přepravě. Dle správního orgánu I. stupně přestal žalobce splňovat uvedenou podmínku od nabytí právní moci příkazového bloku, tj. dne 7. 11. 2018.

II. Napadené rozhodnutí žalovaného

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve rekapituloval předchozí průběh řízení a shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Posléze podrobně vyložil důvody, pro které nepřisvědčil odvolacím námitkám směřujícím do výroku o vině, které se vztahovaly zejména k průběhu kontroly ze strany městské policie a údajně nedostatečně zjištěnému stavu věci.
5. Hlavním odvolacím důvodem bylo uvedení dle žalobce nepravdivých údajů na bloku č. B 0342667 a chybějící specifikace dokladu, na kterém nebylo dostatečně uvedeno cílové místo. Dle žalobce správní orgán I. stupně neprověřoval skutečný stav věci a nepostupoval tak v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**správní řád**“). Současně žalobce na podporu svých tvrzení přiložil k odvolání kopii stvrzenky č. 2270, kopii záznamu o přepravě č. 2271 a kopii odvolání pana M. C. proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. MHMP 800879/2018.
6. Žalovaný ve svém rozhodnutí nejprve citoval podmínky ztráty spolehlivosti ve smyslu § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě. Na základě toho konstatoval, že žalobce není spolehlivý, a proto mu muselo být odejmuto oprávnění řidiče taxislužby. K námitce žalobce spočívající v tom, že se domníval, že mu byla příkazem uložena pokuta za porušení zákazu zastavení, žalovaný shrnul, že není možno prokázat, že žalobci bylo strážníkem sděleno, že pokuta je ukládána za porušení zákazu stání. Nadto tato skutečnost není předmětem řízení, neboť strážník jednoznačně vyplnil blok na pokutu na místě zaplacenou, série BB/2017, č. bloku B 0342667. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce souhlasil s vymezeným skutkem na příkazovém bloku, kde je řádně uveden odkaz na porušené ustanovení zákona i přestupek, který byl žalobcem spáchán. Správnost příkazového bloku a souhlas s ním žalobce stvrdil svým podpisem. Na následný postup

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žalobce spočívající ve vyhození jemu předaného dílu příkazového bloku nelze brát zřetel. Podle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem, neboť podpisem žalobce se stal příkazový blok pravomocným a vykonatelným rozhodnutím, kterým byl uložen trest za přestupek dle § 9 odst. 3 písm. a) bodu 2 zákona o silniční dopravě. Nadto žalovaný dodal, že strážník městské policie nepřekročil své oprávnění při žádosti o předložení záznamu o přepravě z předchozího dne s odkazem na § 37 odst. 2 zákona o silniční dopravě.

7. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu neuvedení čísla záznamu o dopravě v rozhodnutí a dále z důvodu neuvedení, jaké oprávnění se žalobci odnímá. Žalovaný tuto námitku neshledal důvodnou s tím, že ve výroku rozhodnutí sice není výše uvedené specifikováno, avšak je v něm uvedeno, že se jedná o oprávnění řidiče taxislužby udělené žalobci. Žalovaný dále připustil chybnou informaci v odůvodnění o čísle průkazu. Tato skutečnost ale není důvodem nepřezkoumatelnosti a tudíž není shledán důvod ke zrušení prvostupňového rozhodnutí.
8. Další námitky žalobce nesměřovaly proti prvostupňovému rozhodnutí, nýbrž proti postupu Městské policie hl. města Prahy, jejíž činnost není předmětem přezkumu v daném řízení, proto se k nim žalovaný vyjádřil pouze okrajově.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě úvodem přestřel, že napadené rozhodnutí není odůvodněné a přezkoumatelné, neboť se žalovaný nezabýval jeho námitkami. Dále tvrdil, že byl v důsledku napadeného rozhodnutí krácen na svých právech, protože to bylo vydáno v rozporu se zákonem a je nepřiměřeně přísné. Rovněž uvedl, že rozhodnutí žalovaného napadá z důvodu protiústavnosti, a to jak rozhodnutí samotného, tak znění zákona o silniční dopravě.
10. Žalobce setrval na tom, co uvedl ve svém odvolání ze dne 12. 2. 2019, kde namítal, že při předmětné kontrole hlídkou městské policie byl strážníkem uvědomen, že s uvedeným vozidlem taxislužby stál na zákazu zastavení. Při této kontrole byl žalobce rovněž požádán o předložení záznamů o přepravě. Tento záznam č. 2270 ze dne 6. 11. 2018 žalobce strážníkovi městské policie předal a následně byl dotázán, zda souhlasí s blokovou pokutou ve výši 500,- Kč za porušení zákazu zastavení. Žalobce souhlasil, pokutu zaplatil na místě a učinil podpis do bloku č. B 0342667. V tomto ohledu žalobce připustil svoji chybu, nicméně odvolával se na důvěryhodnost strážníka městské policie. Dále žalobce upozornil na absenci důkazních materiálů městské policie, protože strážník městské policie nepořídil fotokopii záznamu z taxamtru (ta není ve spise) a dále také blíže neuvedl, v čem měl spočívat nedostatek specifikace cílového místa přepravy. Žalobce rovněž argumentoval tím, že v den kontroly žádnou přepravu neposkytoval.
11. Dále je dle žalobce nepřezkoumatelný závěr žalovaného, dle nějž námitky žalobce nesměřují proti napadenému rozhodnutí, ale proti postupu městské policie. Žalobce je toho názoru, že nic jiného než příkazový blok a postup strážníka Městské policie hl. města Prahy napadnout nelze a poukazuje tedy tímto na námitky, kterými se dle jeho názoru musí správní orgány zabývat. Žalobce měl dále za to, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami, a tedy zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces. Žalobce uvedl, že žalovaného upozornil na obdobný případ svého kamaráda, z nějž je patrný obdobný nesprávný postup strážníka městské policie, nicméně žalovaný se s uvedenou námitkou nevypořádal, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Správní orgány také nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

neprověřovaly skutečný stav věci a nepostupovaly v souladu s § 3 správního řádu; žalobce rovněž nemohl uplatnit právo na výslech svědků.

12. Žalobce měl dále za to, že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů, a uvedl, že dle čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. V návaznosti na to žalobce konstatoval, že mu již byl uložen finanční postih za uváděné údajné porušení § 21d odst. 4 písm. b) zákona o silniční dopravě, mimo to, dle § 34e odst. 6 mohl strážník městské policie žalobci uložit zákaz činnosti od 6 měsíců do 2 let, ale neučinil tak. Žalobce rovněž namítal, že nedošlo ani k jeho poučení o tom, že se uhrazením pokuty stává osobou nespolehlivou.
13. Žalobce zároveň brojil proti současnému znění § 9 odst. 3 písm. a) zákona o silniční dopravě, protože se domnívá, že odporuje zákazu trestání dvakrát v téže věci ve smyslu čl. 40 odst. 5 LZPS, neboť mu za jedno jednání byla uložena pokuta a rovněž mu bylo odejmuto oprávnění řidiče taxislužby. Dle žalobce znění zákona vede k profesní diskriminaci a nepřiměřenosti stanoveného postihu.
14. S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, popřípadě, aby bylo upuštěno od jemu uloženého trestu. Žalobce taktéž navrhl, aby soud podnikl kroky vedoucí ke změně tvrdostí sankcí.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení o samotném průběhu kontroly a uložení příkazového bloku nejsou pro řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby relevantní, neboť se týkají řízení o uložení trestu za předmětný delikt, nikoliv řízení o odnětí oprávnění. Žalobce souhlasil s projednáním jeho přestupku příkazem na místě, blok podepsal, čímž se vzdal svého práva na projednání přestupku v rámci běžného správního řízení. Žalobce byl tedy pravomocně potrestán za přestupek způsobující nespolehlivost.
16. Žalovaný dále uvedl, že údaj 7. 11. 2018 v 9:45 hodin označuje čas, kdy došlo k provedení samotné kontroly, nikoliv čas provedení přepravy. Dle žalovaného blok netrpěl vadami, které by způsobovaly jeho nezákonnost. K otázce nedostatečné specifikace cílového místa žalovaný sdělil, že ve spise není uvedena kopie dokladu, ale strážník, který provedl kontrolu, vyhodnotil, že předložený doklad neobsahuje dostatečnou specifikaci cílového místa přepravy. Podepsáním bloku přitom žalobce se skutkovým stavem věci souhlasil. Skutečnost, že si žalobce blok před jeho podepsáním nepřečetl, jde k jeho tíži.
17. Žalovaný dodal, že v jednání žalobce spatřuje účelovost, neboť poté, co mu byl vrácen originál záznamu o přepravě č. 2270, vytiskl jeho kopii a ručně na něj uvedl výchozí a cílové místo přepravy, aby nebylo pochyb o naplnění podmínek v § 12 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb.
18. Žalovaný dále uvedl, že mu nepřislušelo přezkoumání příkazového bloku, hodnocení dalších důkazů či přihlédnutí k polehčujícím okolnostem případu. Jelikož bylo rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby prvním úkonem řízení, nejednalo se o klasické správní řízení, a tudíž nebylo možné využít žalobcem avizované právo na výslech svědků.
19. Dle žalovaného se nejednalo o trestání žalobce dvakrát v téže věci. Zákonodárce stanovením podmínek způsobilosti pro výkon řidiče taxislužby omezil přístup osob, u nichž shledal riziko zneužití své pozice oproti cestujícím. Žalovaný dodal, že byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

uložena pokuta ve výši 500 Kč, nikoliv v desítkách tisíc korun. Žalovaný tedy neshledal nezákonnost ani neústavnost svého postupu a navrhnul zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
21. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (souhlas žalobce i žalovaného byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
22. Výkon taxislužby a jeho podmínky jsou vymezeny v § 21 a násl. zákona o silniční dopravě. Podle § 21c odst. 1 je práci řidiče taxislužby „*oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3.*“ Odkazovaný § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě stanovuje konkrétní překážky spolehlivosti spočívající ve spáchání přestupků při výkonu činnosti řidiče taxislužby.
23. Pro věc samou je klíčové znění § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, který stanoví, že „*za spolehlivého se pro účely zákona o silniční dopravě nepovažuje ten, komu byl v posledních 3 letech uložen správní trest za přestupek spáchaný při výkonu práce řidiče taxislužby spočívající v nepořízení záznamu o přepravě.*“
24. Podle § 21c odst. 4 silničního zákona „*dopravní úřad oprávnění řidiče taxislužby odejme, pokud řidič taxislužby přestane být spolehlivým podle § 9 odst. 3. Vydání rozhodnutí o odnětí oprávnění řidiče taxislužby je prvním úkonem v řízení.*“
25. Z podané žaloby vyplývá, že žalobce brojí zejména proti kontrole strážníkem městské policie a příkazovému bloku č. B 0342667 uloženému za přestupek podle § 34e odst. 2 písm. g) silničního zákona spočívající v porušení povinnosti podle § 21d odst. 4 písm. b) silničního zákona a dále proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud přitom považuje za nezbytné již na tomto místě předeslat, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti a rozsahu, v jakém je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31).
26. Dříve, než se soud bude věnovat námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, je podle jeho názoru potřebné nejprve důsledně rozlišit jednotlivá správní řízení, a to nalézací (zde blokové) řízení na straně jedné a navazující řízení o odnětí oprávnění řidiče taxislužby na straně druhé.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

27. Podle § 91 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán může příkazem na místě uložit pouze napomenutí nebo pokutu, pokud obviněný nebo osoba jednající za obviněného, který je právnickou nebo podnikající fyzickou osobou, souhlasí se zjištěným stavem věci, s právní kvalifikací skutku, s uložením pokuty a její výší a s vydáním příkazového bloku. Podle § 92 odst. 1 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky *„podpisem příkazového bloku obviněným se příkaz na místě stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.“* Jak ve vztahu k dřívější úpravě přestupků (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích) uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, blokové řízení o přestupku je specifickým druhem správního řízení, jehož výsledkem je vydání rozhodnutí správního orgánu. Tímto rozhodnutím je pokutový blok, kterým se blokové řízení končí.
28. V rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, pak Nejvyšší správní soud trefně uzavřel, že *„právě ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je podmínkou sine qua non blokového řízení, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že je přestupek spolehlivě zjištěn, nestačí jej vyřídit domluvou a že jsou splněny všechny podmínky blokového řízení stanovené v § 84 odst. 1 zákona o přestupcích [pozn. soudu: zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích]. S ohledem na zásadu vigilantibus iura (necht' si každý střeží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30–32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010-65). Zrušení pravomocného pokutového bloku prostřednictvím obnovy řízení na žádost dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se lze domáhat pouze za podmínky, kdy je zpochybňován samotný souhlas s projednáním daného skutku v blokovém řízení, jenž je podmínkou sine qua non, neboť jinak nelze vycházet z teze, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení a zároveň možnosti závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat v řízení odvolacím.“* Přestože se zmíněný rozsudek týkal zákona o přestupcích účinného do 30. 6. 2017, jeho závěry dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť podstata blokového řízení se nezměnila.
29. Z citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne zásada nezměnitelnosti a nezpochybnitelnosti příkazového bloku jako pravomocného správního rozhodnutí *sui generis*. Poskytnutím souhlasu s projednáním skutku v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušném příkazovém bloku souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a že zjištěnému skutkovému

stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení.

30. Tvzení žalobce, který se domníval, že mu byla ukládána pokuta za porušení zákazu stání, přitom nemůže zpochybnit jím udělený souhlas. Na pokutovém bloku je jasně uvedeno, za jaké jednání byla žalobci pokuta ukládána, tedy za to, že dne 7. 11. 2018 v ulici Linhartská x U Radnice, Praha 1 v rozporu s § 21d odst. 4 písm. b) silničního zákona nepořídil ihned po ukončení přepravy výstup z tiskárny – záznam o přepravě obsahující předepsané náležitosti (nedostatečná specifikace cílového místa přepravy). Žalobce s tímto vymezením skutku a právní kvalifikací souhlasil připojením svého podpisu, jakož i zaplacením pokuty. Pokud dále v průběhu řízení tvrdil, že svůj díl pokutového bloku vyhodil, nelze na tuto skutečnost brát zřetel – jedná se pouze o jeho neuvážené jednání, jehož důsledky jdou k jeho tíži. Žalobce tedy nijak nevyvrátil jím udělený souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. V takové situaci nelze uplatňovat námitky směřující vůči skutkovému stavu věci. Příkazový blok je pravomocné rozhodnutí, nadané presumpcí správnosti, které správní orgán musí považovat za zákonné, pokud není na základě odpovídajících procesních postupů zrušeno (např. v přezkumném řízení).
31. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se nemohli od tohoto pravomocného rozhodnutí odchýlit a věc posoudit jinak, neboť byli pravomocným rozhodnutím o přestupku (tedy uvedeným příkazem na místě) vázáni (srov. § 73 odst. 2 věta první před středníkem správního řádu, podle něhož *pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány*).
32. Řízení o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby podle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě je odlišným typem řízením, ve kterém správní orgány nemají žádný prostor pro individuální uvážení o tom, zda žalobci toto oprávnění odejmout, či nikoliv, na základě jimi provedeného individuálního zhodnocení poměrů žalobce či pro zvážení okolností spáchání přestupku (který znamená ztrátu spolehlivosti). Ustanovení výše citovaného § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě totiž stanoví jednoznačně, kdy dojde ke ztrátě spolehlivosti ve smyslu tohoto zákona. Z ustanovení § 21c odst. 4 zákona pak zcela zjevně vyplývá, že v případě ztráty spolehlivosti příslušný správní orgán oprávnění řidiče taxislužby odejme.
33. Pokud tedy žalobce v průběhu správního řízení vznášel námitky proti postupu strážníka městské policie či proti správnosti údajů uvedených v příkazovém bloku, těmito se žalovaný věcně zabývat nemohl, jak také sám v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně předestřel. Není přitom pravdou, že by tyto námitky zcela pominul, neboť je na str. 3 – 5 přinejmenším reflektoval, když zdůraznil, že se týkají právě postupu městské policie (do této množiny námitek nepochybně spadá i argumentace obdobným případem kamaráda žalobce) a že se k nim tedy vyjádří jen okrajově. Žalovaný se mj. zabýval údajně rozpornými údaji v oznámení o přestupku a v příkazovém bloku či námitkou porušení § 50 odst. 3 správního řádu; v tomto směru také zdůraznil význam příkazového bloku (jeho obsahu) jako jediného podkladu pro odejmutí oprávnění řidiče taxislužby. Soud také odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž nelze povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72).

34. Soud v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení, jež by zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ať již způsobem přímo vytýkaným žalobcem, či způsobem, který by soudu jinak bránil v přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních námitek. Jak totiž správní soudy v minulosti dále judikovaly, zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno skutečně zásadním vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
35. Ve shodě s výše uvedeným přitom platí, že rovněž předmět soudního přezkumu byl omezen jen na to, zda byly ve věci splněny zákonné podmínky pro odejmutí oprávnění řidiče taxislužby, nikoli na to, zda byl přestupek spáchán či nikoli, resp. jestli údaje na příkazovém bloku odpovídají skutečnosti. V této souvislosti je pak nutné zdůraznit, že žalobce se i ve své žalobě omezil primárně na námitky proti závěrům a podkladům příkazového bloku (tvrzený omyl žalobce či absence záznamu o přepravě ve správním spise), vlastní způsobilost příkazového bloku být podkladem pro odejmutí oprávnění však zpochybňoval jen ve zcela obecné rovině s odkazem na chybný postup strážníka městské policie. Blíže poukazoval jen na to, že na příkazním bloku není uvedeno číslo záznamu o přepravě a co přesně mělo být v rozporu se zákonem. Žalobce tak např. nijak nenamítal, že by vytýkané jednání vůbec nenaplňovalo skutkovou podstatu § 9 odst. 3 písm. a) bod 2. [nyní § 9 odst. 2 písm. a) bod 3.] zákona o silniční dopravě a že tedy nebyl uznán vinným za přestupek spočívající v nepořízení záznamu o přepravě – touto rovinou se proto soud nezabýval.
36. K jeho argumentaci pak soud nejprve připomíná, že udělením souhlasu s projednáním skutku v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, převzal odpovědnost, že údaje uvedené na příslušném příkazovém bloku odpovídají skutečnosti. Žalobce s vymezením skutku a právní kvalifikací souhlasil připojením svého podpisu, jakož i zaplacením pokuty. V takové situaci se ani soud nemůže zabývat námitkami směřujícími vůči skutkovému stavu věci. Pokud jde o absenci sporného záznamu o přepravě ve správním spise, resp. neuvedení údajů o něm na příkazovém bloku, soud v návaznosti na uvedené opětovně zdůrazňuje, že pro postup žalovaného byl rozhodující samotný příkazový blok (jeho opis), který je pravomocným podkladem pro postup dle § 21c odst. 4 zákona o silniční dopravě a správní orgány jsou jím vázány. Vzhledem k tomu, že skutkový stav zaznamenaný příkazovým blokem je nutné považovat za nesporný, není jistě nutné trvat na tom, aby městská policie předložila i kopii vlastního (dle tvrzení žalobce vadného) záznamu o přepravě.
37. Samotné údaje uvedené v příkazovém bloku pak soud vnímá jako dostatečně určité, je z nich zřejmé i to, jaká povinnost měla být porušena a co je záznamu o přepravě vytýkáno – jednání žalobce je přitom náležitě specifikováno, stejně jako jeho právní kvalifikace a identifikace žalobce. Přestože je přitom na příkazovém bloku uvedeno datum 7. 11. 2018, tedy datum vydání příkazového bloku namísto žalobcem ve správním řízení tvrzeného data spáchání přestupku, nejedná se o vadu, která by zakládala jeho nezpůsobilost být podkladem řízení o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby. Žalobce sám nepopřel, že byl příkazový blok sepsán na základě záznamu o přepravě jím učiněné (ať již dne 6. 11. 2018 či 7. 11. 2018), o pozadí skutku tak reálně nevznikají žádné pochybnosti z pohledu řízení o odejmutí oprávnění řidiče taxislužby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

38. Městský soud zde podpůrně vycházel i z ustálené rozhodovací praxe správních soudů vztahující se k otázce, zda příkaz na místě, čili příkazový blok (resp. podle dřívější úpravy pokutový blok), který je rozhodnutím o dopravním přestupku, je způsobilým podkladem pro zápis bodového hodnocení (bodů) v registru řidičů. Z té mimo jiné vyplývá, že absence některých náležitostí příkazového bloku stanovených v § 92 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky automaticky neznamená, že takový příkaz na místě není způsobilým podkladem pro další zákonem předvídané postupy správního orgánu (*mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). Tato rozhodovací praxe je podle názoru městského soudu plně uplatnitelná i v nyní posuzované věci. Jak bylo přitom uvedeno již výše, příkazový blok obsahuje náležitý popis skutku i právní kvalifikaci ve smyslu § 92 odst. 2 písm. e) a f) zákona o odpovědnosti za přestupky.
39. Správní orgány pak nebyly s ohledem na výše uvedené oprávněny správnost příkazového bloku a údajů v něm uvedených samy posuzovat – je to sám zákonodárce, kdo stanovil typově závažná jednání spojená se ztrátou způsobilosti (bez ohledu na případnou výši uložené pokuty). Správní orgány tedy nepochybily, když shledaly, že žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti. Městský soud znovu opakuje, že předmětem jeho přezkumu nemohla být otázka zákonnosti příkazového bloku. Soud proto nemohl posoudit žalobcovy námitky týkající se okolností spáchání přestupku ani jeho tvrzení, podle kterého se domníval, že se příkazový blok vztahuje k jinému přestupku. Prostor pro uplatnění takových námitek by byl dán pouze v řízení, jehož předmětem by byl přezkum příkazového bloku (k tomu srov. obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2021, č. j. 8 A 138/2018 - 38).
40. Co se týče námitky žalobce, že postupem žalovaného došlo k porušení jeho práva nebýt stíhán za skutek, pro který byl již potrestán ve smyslu čl. 40 odst. 5 LZPS, ani té zdejší soud nepřisvědčil. V projednávané věci nelze hovořit o porušení zásady *ne bis in idem*.
41. Judikatura správních soudů obecně vychází z předpokladu, že zásada *ne bis in idem* se uplatňuje i ve správním trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44, č. 1038/2007 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010 - 74). Její význam spočívá v tom, že nikdo nemůže být potrestán dvakrát pro stejný skutek. Podle zdejšího soudu však odebrání oprávnění řidiče taxislužby nelze považovat za (opakované) potrestání. Odebrání oprávnění řidiče taxislužby totiž není sankcí *stricto sensu*. Je třeba jej spíše vnímat jako administrativní opatření, jehož smyslem je zajistit, aby taxislužbu vykonávali pouze řidiči, kteří respektují své zákonné povinnosti. Zdejší soud nezpochybňuje, že faktické (byť dočasné) znemožnění výkonu povolání řidiče vozidla taxislužby bez ohledu na závažnost spáchaného deliktu je přísným opatřením. Je tak odrazem významu, který zákonodárce přikládá zájmu na řádném výkonu taxislužby. Jedná se totiž o službu, která zajišťuje silniční dopravu pro cizí potřeby spočívající zejména v přepravě osob; musí být proto vykonávána bezpečně, kvalifikovanými a spolehlivými řidiči (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 8 As 32/2012 - 63, který se týkal obdobné věci na podkladě starší právní úpravy).
42. K totožnému závěru dospívá judikatura Nejvyššího správního soudu i v pozdější době, a to přes usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, týkající se záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů a aplikace čl. 40 odst. 6 LZPS. V rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 222/2018 - 22, kasační soud na základě podrobného rozboru povahy daného opatření i z pohledu jednotlivých kritérií

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

trestu (resp. trestního obvinění) ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod uzavřel, že dotčené opatření není trestem – zásada *ne bis in idem* tak nemohla být porušena. Zdejší soud se s tímto závěrem beze zbytku ztotožňuje a v podrobnostech na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu odkazuje.

43. Konečně, i kdyby snad soud přes vše výše uvedené přisvědčil žalobci, že odebrání oprávnění řidiče taxislužby je trestem (ve smyslu čl. 40 odst. 5 LZPS), pro úplnost dodává, že ani tak by nebylo možné mít za to, že by se jednalo o porušení zásady *ne bis in idem*. Cílem této zásady je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (srov. též rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. 2. 2009, *Sergey Zolotukhin proti Rusku*, stížnost č. 14939/03, bod 107). O další „trest“ se ale nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 21. 9. 2006, *Maszni proti Rumunsku*, stížnost č. 59892/00, bod 68). Tak je tomu i v případě odebrání oprávnění řidiče taxislužby v důsledku spáchání přestupku. Odebrání oprávnění řidiče taxislužby je v tomto smyslu natolik spjata se samotným řízením o přestupku, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení za tentýž skutek, který by žalobce nemohl předvídat.
44. Zdejší soud neshledal ani namítanou profesní diskriminaci žalobce a nepřiměřenost stanoveného postihu. Řidiči taxislužby jsou osoby, u nichž je z důvodu ochrany cestujících, kteří jsou po dobu přepravy na řidiči do značné míry závislí, nepochybně dán silný zájem na garanci jejich morální zachovalosti a osobnostních předpokladů. V případě taxislužby k tomu dále přistupují i všeobecně známé negativní jevy spojené zejména s nepoctivým jednáním řidičů vůči zákazníkům, stejně jako specifické podmínky výkonu tohoto povolání (srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 3 A 103/2018 - 41).
45. Úprava podmínek spolehlivosti stanovená v § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 silničního zákona podle názoru soudu sleduje legitimní cíl v podobě ochrany zákazníků taxislužby, přičemž je tomuto cíli přiměřená. Soud aplikoval test proporcionality při posouzení ústavnosti daného ustanovení, přičemž posuzoval hledisko vhodnosti, nezbytnosti a poměrování v kolizi stojících ústavních hodnot, a to práva k výkonu určitého specifického povolání ve smyslu čl. 26 LZPS vs. ochrany zákazníků taxislužby (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 35/08). Z hlediska vhodnosti je zvolená úprava podmínek spolehlivosti nepochybně způsobilá snížit pravděpodobnost zásahu do práv zákazníků. Mezi touto úpravou a sledovaným účelem lze přitom shledat jasnou racionální vazbu. Záznam o přepravě, který je řidič taxislužby povinen uchovávat, umožňuje nejen zákazníkovi zhodnotit, zda řidič správně stanovil cenu za vykonanou jízdu. Právní úpravu zdejší soud shledává rovněž jako nezbytnou, neboť v rámci úpravy specifické oblasti, jakou je taxislužba, je za účelem dosažení sledovaného cíle nezbytné stanovit relativně přísné předpoklady spolehlivosti. Předmětnou úpravou se sleduje zejména ochrana řádného a poctivého výkonu taxislužby. Soud proto považuje i z hlediska poměření v kolizi stojících práv právní úpravu za přiměřenou, neboť s ohledem na výše uvedené je nutné nad právem řidičů, kteří se v posledních 3 letech dopustili typově závažného přestupku na úseku taxislužby, vykonávat určité specifické povolání, upřednostnit zvýšenou ochranu zákazníků taxislužby. Je nutné podotknout, že odebrání oprávnění řidiče taxislužby zbavuje žalobce práva podnikat jen dočasně, a to na maximálně 3 roky od uložení trestu za přestupek. Kromě toho není žalobce zbaven práva podnikat v jiných oblastech

hospodářství a stejně tak není zbaven možnosti používat při svém podnikání či jiném povolání motorová vozidla.

46. Soud proto neshledal důvod předložit věc Ústavnímu soudu, neboť nedospěl k závěru, že by bylo ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) bod 2 silničního zákona v rozporu s ústavním pořádkem.
47. V poslední řadě nebylo možné aplikovat § 65 odst. 3 s. ř. s., dle něžž „rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.“ Žalobci nebyl uložen trest za správní delikt, ale bylo mu odejmuto oprávnění řidiče taxislužby z důvodu nesplnění podmínek spolehlivosti.

VI. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Praha 9. června 2021

Mgr. Martin Lachmann, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.